

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Mariusz Młockowski SO del. do SA Mirosław Styk (sprawozdawca)
Protokolant	sekr. sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Lidii Sobestiańczuk- Jasim prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r.

sprawy **K. P. s. J. i L.**

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV K 60/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opis czynu przypisanego oskarżonemu K. P. w pkt 1 uzupełnia o ustalenie, że: „w następstwie czego pokrzywdzona doznała urazu psychicznego skutkującego rozstrojem jej zdrowia na czas dłuższy od siedmiu dni”, zaś kwalifikację prawną tego czynu o art. 157 § 1 k.k., ustalając zarazem, że czyn ten wyczerpuje łącznie dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 60 § 1 k.k., przy czym za podstawę prawną wymiaru kary za przypisany czyn przyjmuje art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. P. okres tymczasowego aresztowania również od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia 22 września 2015 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. 885 (osiemset osiemdziesiąt pięć) złotych i 60 (sześćdziesiąt) groszy tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżonego K. P.;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. P. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 25 września 2015r. w miejscowości M. województwa (...) dokonał rozboju na osobie I. W. (1) w ten sposób, że posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci młotka i grożąc natychmiastowym użyciem wobec pokrzywdzonej oraz stosując przemoc polegającą na złapaniu jej za rękę za włosy i przyciągnięciu do kasy fiskalnej sklepu spożywczo przemysłowego (...), zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 zł na szkodę I. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie o sygn. akt IV K 396/03 i Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim w sprawie o sygn. akt II K 256/08 tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., w zw. z art. 64 § k.k.;

II. w nocy z 5 na 6 października 2013 roku w L. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela o wartości 30 zł wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 150 zł, dowodu osobistego, legitymacji studenta, prawa jazdy i karty mieszkańca akademika na szkodę M. K., a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu bezprawnie zabranych rzeczy wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą stosował przemoc polegającą na biciu, kopaniu i duszeniu M. K. powodując znaczny obrzęk twarzy, wiśniowo fioletowej barwy okularowe podbiegnięcia krwawe obu powiek, obu oczu, podobnej barwy podbiegnięcia krwawe w zakresie całych małżowin usznych, otarcie naskórka o wymiarach ok. 2x2 cm w okolicy skroniowej prawej, po kilka wiśniowej barwy otarć naskórka o wymiarach od punkcikowatych do 2x1 cm w zakresie obu policzków i okolic jarzmowych, podbiegnięcie krwawe o wymiarach ok. 10x5 cm, a w jego zakresie niewielką ilość wiśniowej barwy otarć naskórka na grzbiecie ręki lewej i w obrębie kciuka tej ręki, skutkujące u wyżej wymienionego pokrzywdzonego naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia na czas poniżej 7 dni i narażeniem go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., doprowadził wyżej wymienionego do stanu nieprzytomności i zabrał w celu przywłaszczenia paczkę papierosów N. o wartości 11 zł, dwie zapalniczki o łącznej wartości 42 zł oraz telefon komórkowy marki N. (...) C. o wartości 150 zł na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie o sygn. akt IV K 396/03 i Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim w sprawie o sygn. akt II K 256/08, tj. o przestępstwo z art. 281 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku, wydanym w sprawie **II K 60/14**, Sąd Okręgowy w Lublinie uznał **K. P.**

1. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądził od K. P. na rzecz I. W. (1) kwotę 1 500,00 (tysiąca pięciuset) złotych tytułem nawiązki;

3. K. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 281 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ustalił, że dokumenty w postaci prawa jazdy, legitymacji studenckiej i karty mieszkańca akademika, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, usunął z posiadania M. K. i za to, na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując z mocy art. 11 § 3 k.k., za podstawę wymiaru kary art. 280 § 1 k.k., skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

4. na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądził od K. P. na rzecz M. K. kwotę 1 500.00 (tysiąca pięciuset) złotych tytułem nawiązki;
5. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności za przypisane mu czyny połączył i jako karę łączną wymierzył 3 (trzy) lata i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę (dziesięciu) złotych;
7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 1 stycznia 2014r. do dnia 15 kwietnia 2015r.;
8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w L., ul. (...) lok. (...) kwotę 2583,00 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy) złote tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu;
9. zwolnił K. P. od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wchodzącymi w ich skład wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od opisanego wyżej wyroku apelację wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator Rejonowy w Opolu Lubelskim powyższy wyrok zaskarżył na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. w całości na niekorzyść oskarżonego K. P..

W oparciu o przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 157 § 1 k.k. i 11 § 2 k.k. polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu, iż spowodowanie u pokrzywdzonej I. W. (1) urazu psychicznego skutkującego u niej rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni siedmiu nie wypełniało znamion występku z art. 157 § 1 k.k. co skutkowało zaniechaniem przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu z pkt I aktu oskarżenia z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonych wobec K. P. za przypisane mu przestępstwa w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił wyrażającą się w orzeczeniu kar pozbawienia wolności w zbyt niskim wymiarze, co przy uwzględnieniu ustalonych okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawia, iż kary te nie mogą osiągnąć swoich celów w stosunku do oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;

i wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. przyjęcie, że w wyniku przypisanego oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia pokrzywdzona doznała urazu psychicznego skutkującego rozstrojem jej zdrowia na czas dłuższy od siedmiu dni i zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt I aktu oskarżenia kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II aktu oskarżenia kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i jako kary łącznej – 7 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego K. P. na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył w/w wyrok w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił

odnośnie czynu I

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia przejawiający się w apriorycznym uznaniu, iż to K. P. dokonał rozboju na osobie I. W. (2), podczas gdy zebrany materiał dowodowy w sprawie wskazuje na błędne ustalenia dokonane przez sąd tj. zeznania pokrzywdzonej wskazują na niespójność albowiem pomyliła się ona co do wieku, ubioru oraz wyglądu oskarżonego, a przede wszystkim nie wskazała ona oskarżonego jako sprawcę rozboju podczas pierwszego okazania zdjęć i zrobiła to dopiero drugiego dnia, jak również oparcie orzeczenia na podstawie zeznań świadka A. K. (1), którego opis sprawcy z dnia rozboju w ogóle nie pokrywał się z osobą oskarżonego;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 175 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego co do czynu objętego pkt I aktu oskarżenia, który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wskazał wiarygodne alibi, które zostało potwierdzone przez inną osobę tj. S. S.;

odnośnie czynu II

3. - rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze trzech lat pozbawienia wolności i sześćdziesięciu stawek dziennych grzywny, odnośnie pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy warunki osobiste sprawcy, jego zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, zarówno w czasie postępowania przygotowawczego jak i sądowego przemawiają za orzeczeniem kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

4. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 69 § 2 k.k. objawiającą się w jego niezastosowaniu i wadliwym uznaniu, że w niniejszej sprawie zasadne jest orzeczenie kary pozbawienia wolności, nie zaś zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary objawiającą się w nie uwzględnieniu postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, podczas gdy ponadto zarówno po zatrzymaniu, w toku postępowania przygotowawczego, jak i podczas postępowania przed sądem jego postawa nie budziła większych zastrzeżeń

i na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o:

1. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

ewentualnie

2. o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego za czyn objęty w pkt I aktu oskarżenia;

3. o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności za czyn objęty pkt 2 aktu oskarżenia i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż w przypadku apelacji oskarżyciela publicznego wniesionej na niekorzyść oskarżonego Sąd Apelacyjny ograniczył się jedynie do tej jej części, która o tyle okazała się skuteczna, że zgodnie z wnioskiem odwoławczym doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w jego pkt 1 (co do jego następstw dla pokrzywdzonej) oraz stwierdzenia jej bezzasadności w pozostałej części. Skoro bowiem skarżący ten nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, to sąd ten, stosownie do treści art. 457 § 2 k.p.k., zwolniony jest z obowiązku uzasadnienia swego stanowiska w całości w tej kwestii. Pisemne motywy zapadłego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięcia będą odnosić się zatem zasadniczo do zarzutów podniesionych w środku odwoławczym pochodzącym od obrońcy oskarżonego K. P., gdyż tylko ta strona złożyła w tym przedmiocie stosowny wniosek.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. P. w zakresie określenia odpowiedzialności karnej wymienionego za przypisane mu czyny jest bezzasadna i dlatego nie może zostać uwzględniona. Nie podzielił sąd odwoławczy ani podniesionych w niej zarzutów, ani przytoczonej na ich poparcie argumentacji, będącej w swej istocie jedynie polemiką z poczynionymi przez Sąd Okręgowy w Lublinie prawidłowymi ustaleniami faktycznymi (w szczególności, co do przebiegu zajścia z pkt I - będącego przedmiotem zarzutu), znajdującymi swoje odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ocena ta dokonana została na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów w sposób, który

nie budzi zastrzeżeń, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., a więc swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ten wbrew sugestiom skarżącej nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i w żadnym razie nie dopuścił się dowolności przy jego ocenie. Swoje argumenty i wnioski przedstawił w logicznym oraz przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, wskazując zarazem fakty uznane za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym, które też spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k. i pozwala na właściwą kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku. Nie ma więc potrzeby przytaczać ich w tym miejscu ponownie w całości. Uzasadnienie to prawidłowo wyjaśnia również zasadniczą podstawę prawną rozstrzygnięcia, która tylko w niewielkim zakresie została uzupełniona (co już zasygnalizowano i o czym będzie jeszcze mowa) oraz należycie wskazuje okoliczności, które zadecydowały o wymiarze orzeczonych kar.

Wskazać przy tym należy, że sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dążąc należycie do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy czym nie popełnił takich błędów i uchybień, które powodowałyby konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku, czy też uzasadniałyby przyjęcie, że oskarżony winien zostać uniewinniony od postawionego mu w pkt I zarzutu.

Odnosząc się zatem do podniesionego w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku, lektura apelacji wskazuje na to, że uwaga jej autorki skupia się na negowaniu dokonanej przez sąd I instancji oceny zeznań złożonych przez pokrzywdzoną I. W. (1) (a nie jak błędnie wskazano w apelacji I. W. (2)) i świadka A. K. (1), jak też poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych i wysnutych wniosków. Skarżąca upatruje powyższego w fakcie niesłusznego jej zdaniem uznania za wiarygodne relacji wskazanych wyżej osób w zakresie prawidłowości rozpoznania oskarżonego, przy jednoczesnej dyskwalifikacji tych dowodów, które przemawiają na korzyść oskarżonego K. P., a więc wyjaśnień jego samego i S. S. (jego faktycznej partnerki).

Lektura akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do stanowczego wniosku, iż postępowanie sądu I instancji w powyższym zakresie jest prawidłowe, zaś wywody obrońcy nieskuteczną próbą lansowania własnych ocen w tej kwestii zmierzającą do zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonej I. W. (1) i świadka A. K. (1).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tejże wiary innym dowodom, w tym również wyjaśnieniom oskarżonego, jest prawem sądu I instancji, który zetknął się z całością materiału dowodowego na rozprawie poprzez ujawnienie w jej toku całokształtu okoliczności sprawy i znajduje swoje umocowanie w treści powołanego już art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy w Lublinie zetknął się bezpośrednio z oskarżonym, jak przesłuchanymi w sprawie świadkami, dzięki czemu miał on możliwość czynienia własnych spostrzeżeń, co również miało niebagatelny wpływ na ocenę ich wypowiedzi.

Ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań wskazanych trzech świadków sąd I instancji poświęcił dostatecznie dużo uwagi, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dostrzegając przy tym, że były one niejednorodne. Z uwagi na powyższe wyjaśnienia i zeznania wymagały one dokonania szczególnej kontroli przez Sąd Okręgowy i Sąd ten w pełni sprostał temu zadaniu. Jak bowiem wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku, drobiazgowej analizie została poddana całość relacji wskazanych osób, w tym również w zestawieniu z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, przy czym szczegółowo, a przy tym jasno i rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko w zakresie oceny ich wiarygodności, co nie wymaga ponownego przytaczania.

Zwrócić jedynie należy dodatkowo uwagę na stan pokrzywdzonej bezpośrednio po zajściu, w następstwie, którego doznała ona urazu psychicznego skutkującego wystąpieniem objawów o obrazie czynnościowych zaburzeń adaptacyjnych, co doprowadziło w efekcie do rozstroju jej zdrowia w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Z niekwestionowanej opinii biegłego specjalisty psychiatrii A. K. (2) (k. 759-764) wynika nadto, że nie stwierdzono u pokrzywdzonej objawów odległych następstw doznanego urazu pod postacią zaburzeń funkcji poznawczych czy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Zażywane przez pokrzywdzoną po zajściu lekarstwa nie miały przy tym wpływu na możliwość postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń.

Wskazany wyżej stan pokrzywdzonej po zajściu, wynikający z dużego stresu, którego wówczas doświadczyła w związku z obawą o własne bezpieczeństwo, jest dostatecznym usprawiedliwieniem, na co sama zwracała uwagę w swych zeznaniach (k. 476v-479), że nie rozpoznała za pierwszym razem wizerunku oskarżonego wśród okazywanych jej zdjęć (wskazując na inną podobną osobę), co uczyniła dopiero za drugim razem, rozpoznając go też i na żywo. Pokrzywdzona podkreśliła przy tym stanowczo na rozprawie, że oskarżony jest sprawcą dokonanego na niej rozboju, co, do którego nie miała żadnych wątpliwości (k. 478 i 479).

Brak jest przy tym racjonalnych powodów do przyjęcia, że pokrzywdzona złośliwie pomówiła oskarżonego, którego wcześniej nie знаła i nie miała z nim do czynienia (k. 478).

Podkreślić w tym miejscu wypada, iż oskarżony K. P. w swej mowie końcowej wygłoszonej przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, co też ma swoją jednoznaczną wymowę i wskazuje, że nie kwestionował on poczynionych przez Sąd Okręgowy w Lublinie ustaleń faktycznych i treści zapadłego wyroku.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, że sąd I instancji rozważył zarówno okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, zachowując wymaganą bezstronność, a dokonana przezeń ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest w pełni prawidłowa, nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej, pozostaje w zgodzie z doświadczeniem życiowym i jako taka korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności wskazanych dowodów nie zostało przez skarżącą skutecznie podważone ani tym bardziej obalone, a zatem ocena ta nie nosi cech oceny dowolnej. Z tych też względów nie może być mowy o popełnieniu przez ten organ uchybienia określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu czynów.

Przypomnieć tutaj wypada, iż o dopuszczeniu się uchybienia określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k., wynikającego z treści apelacji, można zasadnie mówić jedynie wówczas, gdy trafność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Sama zaś tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych. W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do odmiennych ustaleń, co do zachowania się oskarżonego, niż to uczynił sąd I instancji.

Nie można w tym miejscu pominąć kwestii, iż obrońca oskarżonego K. P. w swej apelacji z pewnym automatyzmem wymienił przepis, którego naruszenia dopuścił się w jego ocenie sąd, co dotyczy art. 175 § 1 k.p.k., bowiem w uzasadnieniu apelacji trudno jest odnaleźć, jakie konkretnie naruszenia i na czym polegające odnoszą się do wskazanego przepisu a tym bardziej do jakiegokolwiek innego przepisu postępowania. W zaistniałej sytuacji całkowicie zbędnym jest odnoszenie się do tak sformułowanego zarzutu skoro oskarżony pouczony został przed pierwszym przesłuchaniem o swoich uprawnieniach wynikających między innymi z powołanego przepisu, co nastąpiło w dniu 3 stycznia 2014 roku (pouczenie k. 261 oraz wyjaśnienia oskarżonego k. 263).

W tych warunkach uznać należy, że sąd I instancji nie dopuścił się obrazy żadnego z przepisów postępowania, wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego, a dokonane przez niego ustalenia faktyczne, co do przebiegu obu zajęć, są trafne, podobnie jak i przyjęta w zaskarżonym wyroku zasadnicza kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów, odpowiednio z art. 280 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 281 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w zbiegu z art. 158 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

Pewnej korekty wymagał jedynie, zgodnie z aprobowaną w tym zakresie apelacją oskarżyciela publicznego, opis czynu przypisanego oskarżonemu K. P. w pkt 1 zaskarżonego wyroku, poprzez uzupełnienie go o ustalenie, że w jego następstwie pokrzywdzona doznała urazu psychicznego skutkującego rozstrojem jej zdrowia na czas dłuższy od siedmiu dni, zaś jego kwalifikacji prawnej o art. 157 § 1 k.k. Tak więc w zaistniałej sytuacji, czyn ten należało zakwalifikować z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 60 § 1 k.k., która to kwalifikacja prawna oddaje pełny obraz prawny przedmiotowego czynu przypisanego oskarżonemu K. P..

Sąd Apelacyjny w Lublinie nie podzielił w powyższym zakresie stanowiska sądu I instancji, który wbrew opinii biegłego lekarza psychiatry przyjął, że zaburzenia adaptacyjne to subiektywny stan zaburzeń emocjonalnych i silnego stresu, natomiast następstwa urazu doznanego przez pokrzywdzoną w postaci rozstroju zdrowia, o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k., winny mieć charakter obiektywny, niezależny od osobniczej reakcji pokrzywdzonej. Stanowisko to, jest o tyle błędne, że zgodnie z aprobowanym stanowiskiem zaprezentowanym przez oskarżyciela publicznego, zaburzenia adaptacyjne zdiagnozowane u pokrzywdzonej są jednostką chorobową ujętą w Klasyfikacji Zaburzeń Psychiczych i Zaburzeń Zachowania zawartą w Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych, opublikowanej przez World Health Organization.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że oskarżony dokonując przy użyciu młotka rozboju na osobie pokrzywdzonej I. W. (1) musiał, co najmniej godzić się na to, że swoim działaniem może spowodować u pokrzywdzonej tak głęboki stres, który spowoduje skutek określony w art. 157 § 1 k.k. Wiadomym jest przy tym, że jednym z alternatywnych sposobów popełnienia rozboju jest groźba natychmiastowego użycia przemocy wobec osoby, która ma doprowadzić do podporządkowania się działaniom sprawcy w następstwie sparaliżowania jej woli i zarazem jej zastraszenia. Postać naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie musi być przy tym sprecyzowana w świadomości sprawcy, co oznacza, że objęcie zamiarem spowodowania skutku z art. 157 § 1 k.k., w tym urazu psychicznego, przyjmując może postać zamiaru ogólnego.

Z uwagi na to, że apelacja kwestionuje winę oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 1 wyroku i rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności w odniesieniu do czynu, który został mu przypisany w pkt 3 wyroku, należało zgodnie z treścią art. 447 § 1 i 2 k.p.k. skontrolować zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się, by w sprawie niniejszej zachodziła konieczność zmiany wyroku na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podkreślić wypada, że o rażącej niewspółmierności kary można mówić w sytuacji, gdy sąd, wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do jej wymiaru oraz, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego zostały przekroczone. Tymczasem sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny oraz karę łączną przywiązał należytą wagę do wszelkich okoliczności ważkich z punktu widzenia rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, o czym przekonuje zarówno rozmiar zastosowanych sankcji, określonych w przypadku kar pozbawienia wolności na najniższym poziomie dla poszczególnych przestępstw, jak i treść pisemnych motywów wyroku. Powyższe dowodzi, że orzeczone kary w sposób właściwy uwzględniają i realizują dyrektywy z art. 53 k.k.

Nie sposób jest przy tym uznać, żeby orzeczone na rzecz pokrzywdzonych w oparciu o art. 46 § 2 k.k. nawiązki były rażąco wygórowane, a tylko takie uznanie mogłoby uprawniać Sąd odwoławczy do ich obniżenia.

Zasadnym jest tutaj dodatkowe przypomnienie, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności odnosić się może jedynie do orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, której wymiar określony został na 3 lata i 2 miesiące. Zgodnie natomiast z treścią art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, jako korzystniejszym w tym zakresie dla oskarżonego, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 2 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania również od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia 22 września 2015 roku.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 16 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. 2015.615) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013.461 - z późniejszymi zmianami).

Zważywszy na trudną sytuację materialną oskarżonego K. P. oraz wymiar bezwzględnej kary pozbawienia wolności, wymiar kary grzywny oraz orzeczonych nawiązek, zwolniono go w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, określając jednocześnie, że ponosi je Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.